

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713202972
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1713202972.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: W. X. Y. H. O. E. I. V. , A. T. X.XX.XXXX, S. W. D., D. Č.. XXX/X, N. P.. G.. U. X., D., D. Č.. XXX/X, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska č. 71, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 9. septembra 2021, č. k. 6 C 45/2013-190, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 9. septembra 2021, č. k. 6 C 45/2013-190, **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 9.9.2021, č. k. 6 C 45/2013-190, zamietol žalobu žalobkyne (výrok I.) a žalovanému priznal nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanoveniami § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 50 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „zákon č. 233/1995 Z. z.“). V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa predmetnou žalobou, doručenou súdu dňa 27.9.2012, domáhala proti žalovanému zaplata sumy 6.941,61 € titulom nemajetkovej ujmy, spôsobenej v príčinnej súvislosti s nezákonným exekučným konaním vinou nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Pezinok v konaní sp. zn. 15 Er 5626/2008, majúceho za následok nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzickej osoby, zásah do práva na pokojné užívanie majetku a jeho rozmnožovanie po dobu jeho nezákonnej blokácie exekútorom vo vzťahu na zjavne vymyslenú nezákonnú exekúciu trvajúcu od 13.6.2008 (okamih doručenia upovedomenia o exekúcii) do právoplatného zastavenia exekúcie uznesením č. k. 15 Er 5626/2008-47, zo dňa 31.5.2012. Blokácia majetku žalobkyne trvala od 10.6.2008 do 14.12.2011. Žalobkyňa sa v tomto období nemohla prirodzene tešiť zo svojho majetku a pokojne ho užívať, rozmnožovať, to všetko v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného poverenia na vykonanie exekúcie vydaného bez právneho dôvodu exekútorovi JUDr. M.. Žalobkyňa k vyvolanému stavu neprispela, pričom vec pre ňu mala veľký význam. Vec nebola právne a skutkovo zložitá, pretože sa jednalo o neúčinný exekučný titul, s čím sa exekučný súd nedokázal vysporiadať a zapríčinil tak šikanu žalobkyne cestou exekútora.

1.2. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Vzniesol námietku premlčania. Mal za to, že žalobkyňa nepreukázala nezákonné rozhodnutie, resp. nezákonný úradný postup, vznik nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a tvrdenou ujmu.

1.3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že Chemickou zdravotnou poisťovňou Apollo bol dňa 1.12.2004 vydaný platobný výmer č. XXXXXXXXXXXX, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.12.2004. Okresný súd Pezinok vydal dňa 14.2.2008 poverenie pre súdneho exekútora JUDr. F. M.. Upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 4.6.2008 doručil exekútor žalobkyni, ktorá podala dňa 17.6.2008 námietky proti exekúcii. Okresný súd Pezinok o námietkach žalobkyne rozhodol uznesením č. k. 15 Er 5226/2008-27, zo dňa 14.11.2011 tak, že námietkam vyhovel. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.4.2012, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE 19/2012-40, zo dňa 13.3.2012, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie. Uznesením č. k. 15 Er 5626/2008-47, zo dňa 31.5.2012, súd exekúciu zastavil. Príkazom na začatie exekúcie zo dňa 4.6.2008 súdny exekútor JUDr. F. M. prikázal banke, aby po doručení tohto príkazu zablokovala na účte žalobkyne sumu vo výške 6.858,20 Sk. Z výpisov z účtu žalobkyne súd zistil, že dňa 10.6.2008 bolo z účtu žalobkyne v prospech JUDr. M. strhnutých 6.858,20 Sk. Suma 227,65 € bola pripísaná z účtu JUDr. M. na účet žalobkyne dňa 14.12.2011. Dňa 20.10.2011 podala žalobkyňa sťažnosť na prieťahy v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008, ktorú listom zo dňa 15.11.2011 vyhodnotil predseda Okresného súdu Pezinok ako dôvodnú a za spôsobené prieťahy v konaní sa žalobkyni ospravedlnil.

1.4.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je osobitnou zodpovednosťou a to zodpovednosťou objektívnou (bez ohľadu na zavinenie). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik a existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou, ktorá porušením povinností vznikla. Existencia týchto predpokladov musí byť v súdom konaní bezpečne preukázaná, pričom dôkazné bremeno má poškodený subjekt. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2010, sp. zn. 5 Cdo 126/2009. Zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 17 ods. 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a zároveň, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívny výpočetom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Súd prvej inštancie zdôraznil, že nečinnosť orgánu verejnej moci či zbytočné prieťahy v konaní nepochybne znamenajú samé osebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je ale už predmetom ďalšieho dokazovania

posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal.

1.4.2. Pred posúdením samotného nároku sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným a túto vyhodnotil ako nedôvodnú. K prietahom v exekučnom konaní došlo nedodržaním zákonnej lehoty na rozhodnutie o námietkach proti exekúcii. Žalobkyňa doručila námietky proti exekúcii dňa 17.6.2008 a 60-dňová lehota na ich rozhodnutie uplynula dňa 16.8.2008. Odo dňa 17.8.2008 začali teda prietahy v konaní (trvajúce do 14.11.2011, kedy súd o námietkach rozhodol). Žaloba bola podaná dňa 27.9.2012 a keďže premlčacia doba je podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. trojročná, nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy za obdobie prietahov od 17.8.2008 do 27.9.2009 súd považoval za premlčaný. Nárok žalobkyne za zvyšné obdobie prietahov v konaní premlčaný nie je.

1.4.3. Pri posudzovaní uplatneného nároku sa súd zaoberal existenciou predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom na vyvodenie zodpovednosti štátu je potrebné ich kumulatívne, t. j. súčasné splnenie. Neprítomnosť čo i len jednej z podmienok zodpovednosti má za následok zamietnutie celého nároku, keďže nie je daná zodpovednosť štátu za škodu. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba nie je dôvodná a preto ju zamietol. Prvú podmienku vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to existenciu samotného nesprávneho úradného postupu považoval súd za preukázanú, keďže v exekučnom konaní preukázateľne došlo k prietahom v konaní, keď o námietkach žalobkyne proti exekúcii podaných dňa 17.6.2008 súd rozhodol dňa 14.11.2011 (keď zákonná lehota na rozhodnutie o námietkach uplynula dňa 16.8.2008). Dôvodnosť sťažnosti žalobkyne na prietahy v konaní skonštatoval aj predseda Okresného súdu Pezinok v odpovedi na sťažnosť zo dňa 15.11.2011. V dôsledku tohto nesprávneho úradného postupu došlo k zásahu do osobnostnej sféry účastníkov exekučného konania, vrátane žalobkyne.

1.4.4. Súd prvej inštancie konštatoval, že nemôže len na základe existencie prietahov v konaní priznať žalobkyňi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bez ďalšieho skúmania ostatných podmienok podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V tejto súvislosti súd poukázal na povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože nesprávny úradný postup, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad tohto postupu, jeho vplyvu, následkov na žalobkyňu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v prípade, že dostatočným zadosťučinením je ospravedlnenie. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania a nemožno ho stotožňovať napr. s konaním ústavného súdu o sťažnosti na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, v ktorom ústavný súd zistiac, že štátny orgán spôsobil neodôvodnené prietahy v konaní, prizná sťažovateľovi aj primerané finančné zadosťučinenie. Napokon i Ústavný súd Slovenskej republiky (sp. zn. II. ÚS 467/08) konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

1.4.5. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že pre úspešné priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy by musela žalobkyňa preukázať aj existenciu nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou ujmovou a nesprávnym úradným postupom a teda, že práve v dôsledku tejto konkrétnej nečinnosti súdu bolo zasiahnuté do jej osobnostnej sféry a bola jej spôsobená nemajetková ujma v žalovanej sume. Výšku nemajetkovej ujmy určuje na základe svojej úvahy súd podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobný návrh tvrdenia v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. nielen nepreukazuje, ale ani neobsahuje. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jej úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží teda na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Poškodená osoba nesie dôkazné bremeno o vzniku nemajetkovej ujmy v tak závažnom rozsahu, že samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením. Súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa vyjadrenia žalobkyne došlo k zásahu do jej práva tešiť sa z majetku a rozmnožovať ho, a to po dobu jeho blokácie na jej bankovú účte. V konaní bolo preukázané, že k blokácii finančných prostriedkov žalobkyne v sume 227,65 € došlo od

10.6.2008 do 14.12.2011. Žalobkyňa však nepreukázala, že by jej samotná skutočnosť, že v období dva a pol (správne má byť tri a pol) roka nemohla disponovať sumou vo výške 227,65 €, spôsobila akúkoľvek nemajetkovú ujmu. Počas celého konania žalobkyňa neprodukovala akékoľvek dôkazy na preukázanie vzniku a výšky tvrdenej nemajetkovej ujmy, uvedené nevyplýva ani z výpovede samotnej žalobkyne. Žalobkyňa existenciu nemajetkovej ujmy v konaní nepreukázala, keď jednoznačne nepreukázala dopad, vplyv nesprávneho úradného postupu na jej rodinný a spoločenský život, na jej česť, vážnosť a dôstojnosť, teda že by sa jednalo o zásah do jej práv v takej intenzite, ktorý by spoľahlivo preukazoval existenciu nemajetkovej ujmy a zároveň odôvodňoval nevyhnutnosť peňažnej satisfakcie. Žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keďže náležite nepreukázala vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré jej mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť a jej všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené. V spore dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať (aspoň v základnom rozsahu) skutočností, z ktorých by vyplývalo, že jej v dôsledku nesprávneho úradného postupu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch, zaťažovalo žalobkyňu. Súd poukázal na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno ohľadne splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď nepreukázala takú intenzitu zásahu do jej osobnostnej sféry, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Prieťahy v exekučnom konaní a s tým spojená blokácia účtu žalobkyne vzhľadom na sumu, ktorou žalobkyňa nemohla disponovať (227,65 €) nemohli spôsobiť žalobkyňi tak závažnú ujmu na jej práve na ochranu osobnosti, ktorú by nebolo možné odčiniť primeraným zadostučinením vo forme ospravedlnenia (čo vykonal predseda súdu v odpovedi na sťažnosť zo dňa 15.11.2011). Preto súd posúdil nárok žalobkyne ako nedôvodný a v celom rozsahu žalobu zamietol.

1.5. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalovanému náhradu trov konania, keďže bol úspešný vo veci, keď súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala porušenie čl. 1, 2, 3, 5 ods. 1 (odvolateľka mala zrejme na mysli čl. 5, keďže ten ods. 1 neobsahuje), čl. 9 a 17 C.s.p., odvolanie odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. a), b), c), e), f) a h) C.s.p. Namietala vydanie rozsudku JUDr. N. D. údajne ako zastupujúcou sudkyňou, bez riadneho odôvodnenia a doloženia príslušným listinným dôkazom, podpísaným predsedom súdu. Namietala, že do 9.9.2021 nebola JUDr. D. zákonnou ani alternujúcou sudkyňou s vedomím účastníkov konania. Nie nestranná sudkyňa nemohla poznať myšlienkové pochody zákonnej sudkyne Mgr. Q., žalobkyňa „nemala vedomosť o tejto skutočnosti, nemohla sa v zákonnej lehote vyjadriť k osobe JUDr. D., vzniesť voči nej námietku zaujatosti, pričom poznatky získané z kruhov jej blízkych vzbudzujú dôvodné podozrenie z usmerňovania zákonnej sudkyne ako vo veci konať a usmerňovať ju na nezákonné rozhodnutie“, podľa žalobkyne jej tým bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom o uplatnenom nároku.“ Odvolateľka namietala, že došlo k porušeniu čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), porušením jej práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Podľa odvolateľky sú aktivity JUDr. D. neakceptovateľné. Existuje dôvodné podozrenie, že rozsudok vypracovala JUDr. D., túto skutočnosť účastníkom zatajila. Odvolateľka vytykala súdu prvej inštancie, že rozsudok nie je riadne, presvedčivo a racionálne odôvodnený v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nie je vecne správny. Podľa odvolateľky sa má za to, že napadnutý svojvoľne vydaný rozsudok v rozpore s elementárnymi princípmi spravodlivosti a v zlom úmysle je výsledkom neakceptovateľného ohýbania - prekrúcania práva, keďže odvolateľka jednoznačne preukázala a odôvodnila vznik imateriálnej ujmy, ktorá jej vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným exekučným konaním, s porušením práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote. S uvedeným sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorú skutočnosť súd prvej inštancie opomenul. Nemajetková ujma jej vznikla aj v súvislosti s nezákonným upovedomením o začatí exekúcie, v dôsledku čoho sa odvolateľka nemohla tešiť zo svojho majetku, pokojne ho užívať, išlo o zásah do práva na súkromie a pokojný rodinný život. V dôsledku tejto exekúcie bola odvolateľka zaznamenaná v zozname dlžníkov v bankovom registri, v ktorom sa eviduje každá osoba, voči ktorej sa vedie exekúcia postihnutím finančných prostriedkov na bankovom účte, po dobu dvoch rokov jej nemôže byť poskytnutý úver. Táto skutočnosť je známa, nepreukazuje sa. Odvolateľka tak bola poškodená ako dobrý, dlhoročný a spoľahlivý klient finančného ústavu. Poukázala na to, že aj najvyšší súd judikoval, aby sa konajúci

súd „vcítil do skutkového stavu vecí“ a žalobkyni podľa pravidla „nerob druhému to, čo nechceš, aby iný robil tebe“ a zásad spravodlivosti a primeranosti priznal primerané odškodnenie nemajetkovej ujmy a „vyprázdnením práva“ arbitrárne, svojvoľne rozhodol, „praktikami tendenčnosti a prílišného formalizmu nezlučiteľného s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 36 ods. 1, 3, čl. 11 ods. 1 Listiny, keďže každá ujma, ktorá dotknutej osobe nezákonnou exekúciou vznikne, musí byť v právnom štáte odškodnená.“ S uvedeným sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal. Odvolateľka vytýkala súdu prvej inštancie, že jej bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom, nebolo riadne vykonané dokazovanie, tvrdenia súdu prvej inštancie v bodoch 26., 27. a 28. sú z ústavno-právneho hľadiska neutržateľné a neakceptovateľné, o to viac, že žalobkyňa viac ako 3,5 roka žila v stave právnej neistoty o výsledok nezákonnej exekúcie. Tvrdenia súdu prvej inštancie v bodoch 26., 27. a 28. nie sú riadne odôvodnené, sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia vecí, v zlom úmysle voči žalobkyni svojvoľným konaním sudkýň Mgr. Q. a JUDr. D., aby tak bolo na úkor základných práv a slobôd žalobkyne legalizované konanie Okresného súdu Pezinok, ktoré sa ukázalo ako nezákonné. Odvolateľka namietala, že podľa rozhodovacej praxe vyšších súdov a dôvodovej správy k zákonu č. 514/2003 Z. z. ospravedlnenie predsedu okresného súdu za prietahy v exekučnom konaní nemôže byť kompenzačným prostriedkom, keďže „restitutium in integrum“ do práva na súkromie a do práva na pokojný život žalobkyne podľa čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru nie je možným, o to viac, že žalobkyňu je možné považovať aj za obeť porušenia čl. 3 Dohovoru, keďže v dôsledku neoprávnených zásahov do jej majetkových a osobnostných práv bola pred finančným ústavom aj vo svojich očiach ponížená viac ako 3,5 roka, hoci si u banky dlhodobo budovala imidž dobrého a spoľahlivého klienta. Za výsmech odvolateľka považovala predposlednú vetu v bode 28. odôvodnenia rozhodnutia. Vytýkala súdu prvej inštancie nevykonanie testu proporcionality, ako aj to, že nerozhodol o námietke premlčania, ktorú žalovaná vzniesla na pojednávaní dňa 9.9.2021. Ďalej mu vytýkala, že sa neriadil záväznými pokynmi odvolacieho súdu v uznesení zo dňa 28.6.2013, č. k. 3 Co 345/2013-44, keď sa nevyvaroval prílišnému formalizmu a tendenčnosti v úmysle nezákonne konať a rozhodnúť porušením práva rovnosti, práva na kontradiktórne súdne konanie, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nútiac žalobkyňu preukázať to, čo sa nepreukazuje, keďže výšku nemajetkovej ujmy, spôsobenej extrémnou dĺžkou exekučného konania nie je možné preukázať znalecky, bolo však povinnosťou žalovanej preukázať, že žalobkyni uplatnená nemajetková ujma nevznikla. Odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania, keďže ňou uplatnená výška nemajetkovej ujmy je aj vo svetle rozhodovacej praxe ESLP primeraná a spravodlivá (viď rozhodnutie vo veci Apicella p. Taliansku zo dňa 29.3.2006, sťažnosť č. 64890/01 a iné, podľa ktorých primeraná priemerná výška náhrady nemajetkovej ujmy je 1.000,- € až 1.500,- € za rok trvania konania).

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 22. februára 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

5. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobkyne zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne

predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o zamietnutí žaloby. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobkyne.

8.1.1. Odvolateľka v odvolaní namietala vydanie rozsudku JUDr. N. D.. Odvolací súd k uvedenej odvolacej námietke uvádza, že z predloženého spisu súdu prvej inštancie zistil, že ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 9.9.2021 na č. l. 186 a nasl. spisu, v prejednávanej veci rozhodla Mgr. D. Q., zákonná sudkyňa, ktorej bola vec pridelená dňa 1.6.2020 v zmysle Dodatku č. 5 k Rozvrhu práce Okresného súdu Pezinok na rok 2020 zo dňa 20.5.2020, účinného od 1.6.2020 (č. l. 116 spisu). V súlade s § 220 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia, je v záhlaví písomného vyhotovenia rozsudku uvedená Mgr. D. Q., ako zákonná sudkyňa rozhodujúca v prejednávanej veci. Uvedenie mena a priezviska sudcu rozhodujúceho vo veci na konci rozsudku je v súlade s § 59 ods. 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy (ďalej len „vyhláška č. 543/2005 Z. z.“).

8.1.2. Podľa § 222 C.s.p. písomné vyhotovenie rozsudku podpisuje sudca. Ak ho nemôže podpísať sudca, podpíše ho iný poverený sudca; dôvod sa na písomnom vyhotovení poznamená.

8.1.3. Podľa § 61 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. ak predpisy o konaní pred súdmi neustanovujú inak, prvopis rozhodnutia súdu autorizuje predseda senátu, samosudca alebo súdny úradník, ktorý rozhodnutie vydal. Prvopis rozhodnutia vydaného podľa osobitného predpisu 22a) autorizuje notár. Ak podľa predpisov o konaní pred súdmi podpisuje prvopis iný člen senátu alebo iný poverený sudca, uvedie sa pred podpisom zastupujúceho skratka "v zast.", prípadne "v z.". Ak ide o rozhodnutie vo veci, na ktorú sa nevzťahujú predpisy o elektronickom výkone verejnej moci, prvopis rozhodnutia podpisuje ten, kto rozhodnutie vydal.

8.1.4. Ako vyplýva zo žiadosti o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia zo dňa 5.10.2021, č. Spr 81/2021, predseda súdu, v súlade s § 223 ods. 3 C.s.p. rozhodol tak, že lehotu na vyhotovenie a odoslane rozhodnutia v prejednávanej veci predĺžil do dňa 9.11.2021.

8.1.5. V súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami C.s.p. a vyhlášky č. 543/2005 Z. z. (§ 222 C.s.p. a 61 ods. 1 vyhl. č. 543/2005 Z. z.) prvopis písomného vyhotovenia rozhodnutia podpísala dňa 8.11.2021 JUDr. N. D., ako zastupujúca sudkyňa Mgr. D. Q., podľa Dodatku č. 7 k Rozvrhu práce Okresného súdu Pezinok na rok 2021 zo dňa 3.8.2021, účinného od 9.8.2021. Odvolací súd zistil, že rozsudok vyhotovila zákonná sudkyňa a dôvodom toho, že písomné vyhotovenie rozhodnutia podpísala zastupujúca sudkyňa bola skutočnosť, že zákonná sudkyňa bola v čase od 4.11.2021 do 19.11.2021 dočasne práceneschopná z dôvodu nariadeného karanténneho opatrenia. Pokiaľ odvolateľka vytýkala súdu prvej inštancie, že riadne neodôvodnil skutočnosť, že rozsudok podpísala zastupujúca sudkyňa a k rozhodnutiu nepripojil príslušný listinný dôkaz podpísaný predsedom súdu, odvolací súd uvádza, že povinnosť preukazovania uvedenej skutočnosti listinným dôkazom, podpísaným predsedom súdu nevyplýva z Civilného sporového poriadku ani z vyhlášky č. 543/2005 Z. z. To, že dôvod podpísania písomného vyhotovenia rozhodnutia zastupujúcim sudcom nebol v rozhodnutí uvedený (§ 222 C.s.p.), nemá vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

8.1.6. Odvolateľka v odvolaní namietala, že sa nemohla v zákonnej lehote vyjadriť k osobe JUDr. D., nemohla voči nej vzniesť námietku zaujatosti, „pričom poznatky získané z kruhov jej blízkych vzbudzujú

dôvodné podozrenie z usmerňovania zákonnej sudkyne ako vo veci konať.“ Podľa § 49 ods. 1 C.s.p. sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že námietku zaujatosti možno vzniesť voči sudcovi, ktorý vec prejednáva a ktorý vo veci rozhoduje, teda nie proti sudcovi, ktorý ako zastupujúci sudca, v zmysle príslušných zákonných ustanovení podpisuje prvopis písomného vyhotovenia rozhodnutia. Pokiaľ ide o odvolateľkou v odvolaní zmienené „poznatky získané z kruhov jej blízkych vzbudzujú dôvodné podozrenie z usmerňovania zákonnej sudkyne ako vo veci konať“, odvolací súd uvádza, že tieto „poznatky“ žalobkyňa bližšie nešpecifikovala, neuviedla ich obsah, zdroj, z uvedených dôvodov na ne odvolací súd neprihliadol. Odvolaciu námietku odvolateľky preto odvolací súd považuje za nedôvodnú.

8.1.7. Odvolateľka v odvolaní namietala, že existuje dôvodné podozrenie, že rozsudok vypracovala JUDr. D., túto skutočnosť účastníkom zatajila. Odvolací súd uvádza, že odvolateľka svoje tvrdenie o podozrení, že rozsudok vypracovala JUDr. D. žiadnym spôsobom nepreukázala, bližšie nešpecifikovala dôvody svojho podozrenia, uvedená skutočnosť zo spisu nevyplýva, preto odvolací súd uvedenú námietku odvolateľky považuje za nedôvodnú.

8.1.8. S poukazom na všetko uvedené odvolací súd konštatuje, že postupom súdu prvej inštancie, kedy prvopis písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvej inštancie podpísala zastupujúca sudkyňa, nebola žalobkyni odňatá možnosť riadne konať pred súdom, nebolo porušené jej právo na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 Listiny), keďže vec prejednála a rozhodla zákonná sudkyňa (viď odôvodnenie v bode 8.1.1. tohto rozhodnutia), a nebolo porušené jej právo na nestranný súd (čl. 6 ods. 1 Dohovoru).

8.2. Odvolateľka v odvolaní namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd považuje v tejto súvislosti za potrebné uviesť, že z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 C. s. p.) možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobkyňa predmetnou žalobou domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol, tak ako rozhodol. Odvolateľka preto nedôvodne namieta nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň, poukazujúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04, uvádza, že „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (podobne aj rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

8.3. Odvolateľka nepovažovala rozsudok za vecne správny, v odvolaní dôvodila, že jednoznačne preukázala a odôvodnila vznik i materiálnej ujmy. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento žalobu žalobkyne zamietol majúci za to, že žalobkyňa existenciu nemajetkovej ujmy v konaní nepreukázala, keď jednoznačne nepreukázala dopad, vplyv nesprávneho úradného postupu na jej rodinný a spoločenský život, na jej česť, vážnosť a dôstojnosť, teda že by sa jednalo o zásah do jej práv v takej intenzite, ktorý by spoľahlivo preukazoval existenciu nemajetkovej ujmy a zároveň odôvodňoval nevyhnutnosť peňažnej satisfakcie, považuje za vecne správne. Rovnako ako súd prvej inštancie poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. sa poškodenému priznáva aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1) že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2) že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napríklad formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a podobne. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a

teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplyvajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, žalobkyňa dostatočne spoľahlivo nepreukázala dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázala vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré jej mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť a jej všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené. Odvolací súd, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012) opätovne poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného. Ako odvolací súd uviedol vyššie, žalobkyňa si svoju dôkaznú povinnosť ohľadom nemajetkovej ujmy a jej výšky nesplnila, správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď žalobu žalobkyne zamietol.

8.4.1. Odvolateľka v odvolaní, v súvislosti s porušením práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý sa s uvedeným záverom o porušení jej práva stotožnil, zároveň vytýkala súdu prvej inštancie, že uvedenú skutočnosť opomenul. Odvolateľka neuvádza, na ktoré rozhodnutie ústavného súdu poukazuje, odvolací súd predpokladá, že má na mysli rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.8.2012, č. k. IV. ÚS 452/2012-17, ktorým tento ako zjavne neopodstatnenú odmietol sťažnosť odvolateľky o porušení jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008, EX 101/08. V odôvodnení citovaného rozhodnutia v bode 7. sa uvádza: „Z uvedených zistení vyplýva, že v čase od podania námietok proti exekúcii sťažovateľkou (16. júna 2008) až do doručenia sťažnosti predsedovi okresného súdu (20. októbra 2011) bol okresný súd v napadnutom konaní nečinný, pričom následne o námietkach sťažovateľky bez zbytočného odkladu rozhodol (v období kratšom ako jeden mesiac od doručenia sťažnosti). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej v konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, vyžaduje preukázanie podania sťažnosti predsedovi príslušného súdu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa § 3 ods. 4, v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Takúto sťažnosť totiž ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd treba využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj napr. sp. zn. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Ak všeobecný súd reagujúc na sťažnosť sťažovateľa podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch prijme opatrenia smerujúce k zabezpečeniu ochrany základného práva sťažovateľa, zakladá to podľa názoru ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti. Uvedený právny názor je aplikovateľný aj na vec sťažovateľky. Navyše, v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (6. februára 2012) okresný súd v napadnutom konaní nemohol porušovať základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže v tom čase námietkam sťažovateľky proti exekúcii už vyhovel uznesením zo 14. novembra 2011 a spis sa nachádzal mimo jeho dispozície (okresný súd ho 24. januára 2012 odstúpil krajskému súdu pre účely rozhodnutia o odvolaní). Vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu aj táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Na základe uvedeného ústavný súd v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde“. Faktom je, že ústavný súd v citovanom rozhodnutí konštatoval nečinnosť Okresného súdu Pezinok v čase od podania námietok proti exekúcii odvolateľkou (16. júna 2008) až do doručenia sťažnosti predsedovi okresného súdu (20. októbra 2011). S konštatovanou nečinnosťou sa súd prvej inštancie v prejednávanej veci vysporiadal v bode 21. odôvodnenia svojho rozhodnutia, keď dospel k záveru, že prvá podmienka vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, a to existencia nesprávneho úradného postupu, bola v konaní preukázaná. Uvedenú odvoláciu námietku žalobkyne preto odvolací súd považuje za nedôvodnú.

8.4.2. V súvislosti s vyššie citovaným rozhodnutím ústavného súdu považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že odvolateľka v sťažnosti namietala aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok

podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. K porušeniu práva vlastníť majetok ústavný súd v rozhodnutí uviedol: „Za okolností, ak ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd vzhľadom na skutočnosti uvedené v časti II.1 tohto uznesenia (citované v bode 8.4.1 tohto rozhodnutia, poznámka odvolacieho súdu) nemohol porušiť základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená aj v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“. Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci ústavný súd dospel k záveru, že postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5626/2008, EX 101/08, nedošlo k porušeniu práva žalobkyne vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Aj z tohto dôvodu nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy nie je dôvodný.

8.5. Odvolateľka v odvolaní vytýkala súdu prvej inštancie, že jej bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom, že nebolo riadne vykonané dokazovanie, pričom vôbec nešpecifikovala, v čom mal spočívať postup súdu prvej inštancie, ktorým jej mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a ktoré dôkazy súd riadne nevykonal. Odvolací súd v tomto smere nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne nedostatky, preto uvedené odvolacie námietky odvolateľky považuje za nedôvodné.

8.6. Odvolateľka v odvolaní namietala, že tvrdenia súdu prvej inštancie v bodoch 26., 27. a 28. jeho odôvodnenia sú z ústavno-právneho hľadiska neutržateľné a neakceptovateľné. K tomu odvolací súd poukazuje na odôvodnenie tohto rozhodnutia v bodoch 8.3. a 8.4.2.

8.7. Odvolateľka v odvolaní uviedla, že ju možno považovať aj za obeť porušenia čl. 3 Dohovoru, keďže v dôsledku neoprávnených zásahov do jej majetkových a osobnostných práv bola pred finančným ústavom aj vo svojich očiach ponížená viac ako 3,5 roka, hoci si u banky dlhodobo budovala imidž dobrého a spoľahlivého klienta. Podľa čl. 3 Dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Vzhľadom na dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa v konaní nepredložila žiadne dôkazy preukazujúce závažné alebo dlhotrvajúce následky namietaného poníženia. Uvedenú odvoláciu námietku preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

8.8. Odvolateľka ďalej vytýkala súdu prvej inštancie nevykonanie testu proporcionality. Prioritnou zložkou princípu proporcionality je pomerovanie v kolízii navzájom stojacích práv a hodnôt. Test proporcionality pozostáva z testu vhodnosti, nevyhnutnosti a primeranosti. Požiadavka vhodnosti sleduje, aby obmedzujúci prostriedok bol spôsobilý naplniť účel, ktorý je zamýšľaný a má sa dosiahnuť. Požiadavka nevyhnutnosti sleduje, aby nebol obmedzujúci prostriedok príliš obširný a nezasahoval do práva viac, ako je skutočne potrebné a nevyhnutné. Test proporcionality v užšom zmysle sleduje zabezpečenie optimalizácie medzi účelom a obmedzovaným právom, teda pomer získaného prospechu a spôsobenej ujmy. V prejednávanom prípade ide o pomerovanie práva žalobkyne na majetok a práva štátu realizovať výkon právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie s otázkou pomerovania uvedených práv vysporiadal v bode č. 28 svojho rozhodnutia, keď konštatoval, že prietahy v exekučnom konaní a s tým spojená blokácia účtu žalobkyne vzhľadom na sumu, s ktorou žalobkyňa nemohla disponovať (227,65 €), nemohli spôsobiť žalobkyňu tak závažnú ujmu na jej práve, ktoré by nebolo možné odčiniť primeraným zadostučinením vo forme ospravedlnenia. Uvedenú odvoláciu námietku žalobkyne preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

8.9. Odvolateľka ďalej namietala, že súd prvej inštancie nerozhodol o námietke premlčania. Odvolací súd sa s uvedenou námietkou odvolateľky nestotožňuje, poukazujúc na bod 19. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom sa tento vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou v konaní žalovaným.

8.10. Odvolateľka vytýkala súdu prvej inštancie, že sa neriadil záväznými pokynmi odvolacieho súdu v uznesení zo dňa 28.6.2013, č. k. 3 Co 345/2013-44. Odvolací súd sa s uvedenou odvolacou námietkou odvolateľky nestotožňuje. V uvedenom uznesení odvolací súd riešil otázku zastavenia konania v prejednávanej veci súdom prvej inštancie z dôvodu prekážky litispendencie, pričom konštatoval, že „postupom súdu prvého stupňa, ktorý zastavil konanie vo veci samej bez riadneho a presvedčivého zdôvodnenia splnenia zákonných podmienok na postup podľa § 83 O.s.p. súd navrhovateľke odňal možnosť konať pred súdom“. Odvolací súd v citovanom uznesení vychádzal z tohto, že žalobkyňa sa v prejednávanej veci domáhala priznania náhrady nemajetkovej ujmy predovšetkým titulom straty radosti tešiť sa zo svojho majetku, ako aj práva slobodne tento majetok rozmnožovať, pričom v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok, sp. zn. 5 C 193/2012, sa žalobkyňa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy titulom zásahu do jej práva na česť, dôstojnosť či dobré meno klienta finančného ústavu, z čoho vyplýva, že nejde o totožný predmet konania. Odvolací súd

ďalej v citovanom uznesení uviedol, že „Za predpokladu, že mal súd prvého stupňa za to, že sa jedná o totožný nárok či predmet konania, bol povinný v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. presvedčivo uviesť, akým spôsobom, v akom rozsahu, a z akého dôvodu sa jednotlivé nároky uplatnené navrhovateľkou vo vyššie uvedených konaniach navzájom konzumujú, a teda presvedčivo a dostatočne zdôvodniť existenciu prekážky skôr začatého konania, zakladajúcu taký vážny procesný následok, akým je zastavenie konania vedeného pred súdom prvého stupňa“. Odvolateľka v odvolaní neuviedla, ktorými záväznými pokynmi odvolacieho súdu v citovanom uznesení sa súd prvej inštancie neriadil, preto odvolací súd považuje jej námietku za nedôvodnú.

8.11. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že bolo povinnosťou žalovanej preukázať, že žalobkyni uplatnená nemajetková ujma nevznikla. S uvedenou námietkou sa odvolací súd nestotožňuje, opätovne poukazujúc na odôvodnenie v bode 8.3. tohto rozhodnutia.

8.12. Odvolateľka v odvolaní namietala porušenie práva rovnosti, práva na kontradiktórne súdne konanie, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že táto odvolacia námietka žalobkyne je formulovaná len všeobecne, nie je z nej zrejmé, akým postupom súdu prvej inštancie malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Odvolací súd zároveň uvádza, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil nedostatky, ktoré by mali za následok porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces, túto odvoláciu námietku preto považuje za nedôvodnú.

9. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že obsah odvolania žalobkyne vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá, nie je spôsobilý spochybniť vecnú správnosť napadnutého výroku predmetného rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v nich uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol, postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p., ako vecne správny potvrdil.

10. Odvolateľka napadla odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd výrok rozsudku, ktorým žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, postupom podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., ako vecne správny potvrdil. Žalovaný mal v konaní plný procesný úspech, preto mu patrí nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

11. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon prípušťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).